РЕШЕНИЕ НА ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯ СЪД (пети състав)

3 май 2007 година *

По дело T-219/04,

Кралство Испания, за което се явява г-жа N. Díaz Abad, в качеството на представител,

жалбоподател,

срещу

Комисия на Европейските общности, за която се явяват г-н T. Van Rijn и г-жа S. Pardo Quintillán, в качеството на представители,

ответник,

с предмет искане за отмяна на Регламент (ЕО) № 1438/2003 на Комисията от 12 август 2003 г. за установяване на подробни правила за прилагане на общностната политика по отношение на флота, определена в глава III от Регламент (ЕО) № 2371/2002 на Съвета (ОВ L 204, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 7, стр.18),

* Език на производството: испански.

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД НА ЕВРОПЕЙСКИТЕ ОБЩНОСТИ
(пети състав),

състоящ се от: г-н M. Vilaras, председател, г-н F. Dehousse и г-н D. Šváby, съдии,
секретар: г-жа B. Pastor, заместник-секретар,

предвид изложеното в писмената фаза на производство и в съдебното заседание от 21 ноември 2006 г.,

постанови настоящото

Решение

Правна уредба

1 Членове 11—13 от глава III и членове 30 и 36 от Регламент (ЕО) № 2371/2002 на Съвета от 20 декември 2002 г. относно опазването и устойчивата експлоатация на рибните ресурси в рамките на общата политика в областта на рибарството (ОВ L 358, стр. 59; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 6, стр. 237) предвиждат:

„Член 11

Адаптиране на риболовния капацитет

1. Държавите-членки приемат мерки за адаптиране на риболовния капацитет на своите флоти с цел постигане на трайно и стабилно равновесие между риболовния капацитет и техните възможности за риболов.

2. Държавите-членки следят да не бъдат превишавани референтните равнища по отношение на риболовния капацитет, визиран в член 12 и в параграф 4 от настоящия член, изразени в бруто тонаж GT и в мощност kW.

[...]

4. Когато се отпуска публична помощ за изваждането [другаде в текста: „отписването“] на риболовен капацитет, надвишаващ обема на намаляване на капацитета, необходимо за привеждане на флота в съответствие с референтните равнища, посочени в член 12, параграф 1, обемът на изтегления капацитет [другаде в текста: „отписания капацитет“] се приспада автоматично от референтните равнища. Така получените референтни равнища се превръщат в нови референтни равнища.

5. За риболовните кораби на възраст 5 години и повече увеличаването на тонажа на кораба поради модернизиране на главната палуба за повишаване безопасността на борда, за подобряване условията и хигиената на труда, както и качеството на продуктите [да се чете: „за подобряване условията на труда, както и хигиената и качеството на продуктите] се разрешава, при условие че тази модернизация не увеличава риболовния капацитет на кораба. Референтните равнища, посочени в член 12, се адаптират в съответствие с това. Съответстващият капацитет не трябва задължително да бъде вземан предвид за изготвяне от държавите-членки на баланс на отписването или записването [другаде в текста: „вписване или отписване“] на кораби във флота по силата на член 13.

Подробни правила и условия, приложими за тези мерки, могат да бъдат приети в съответствие с процедурата, установена в член 30, параграф 2.

Член 12

Референтни равнища за риболовния флот

1. Комисията определя референтните равнища за всяка държава-членка в бруто тонаж GT и в мощност kW за общия риболовен капацитет на риболовните кораби на Общността, плаващи под флага на съответната държава [да се чете: „държава-членка“] в съответствие с процедурата, установена в член 30, параграф 2.

Референтните равнища са равни на сумата, отговаряща на целите на многогодишната програма за ориентиране 1997—2002 г., определени на части до 31 декември 2002 г. съобразно Решение 97/413/ЕО на Съвета.

2. Разпоредби за прилагането на настоящия член могат да бъдат приемани в съответствие с процедурата, установена в член 30, параграф 2.

Член 13

Режим за отписване/вписване [да се чете: „вписване/отписване“] и общо намаляване на капацитета

1. Държавите-членки организират вписването в риболовния флот и отписването на кораби от флота по такъв начин, че от 1 януари 2003 г.:

а) вписването на нов капацитет в риболовния флот, който не е ползвал публични помощи, да бъде компенсирано предварително от отписването [другаде в текста: „да бъде компенсирано с предварителното отписване“] без публични помощи, на капацитет, най-малко равен на новозаписания;

б) записването [другаде в текста: „вписването“] на нов капацитет във флота, който е ползвал публична помощ, отпусната след 1 януари 2003 г., да бъде компенсирано с предварителното отписване, без публична помощ:

i) на капацитети, най-малко равни за вписването на нови риболовни кораби с тонаж, равен или по-малък от 100 тона бруто тонаж, или

ii) най-малко 1,35 пъти тези капацитети, за вписването на нови риболовни кораби с тонаж, по-голям от 100 тона бруто тонаж.

2. От 1 януари 2003 г. до 31 декември 2004 г. всяка държава-членка, която вземе решение да поеме нови задължения в областта на публичните помощи за обновяването на риболовния флот след 31 декември 2002 г., трябва да постигне намаление на общия капацитет на своя флот с 3% за целия период в сравнение с референтните равнища, посочени в член 12.

3. Разпоредби за прилагането на настоящия член могат да бъдат приети в съответствие с процедурата, установена в член 30, параграф 2.

[...]

Член 30

Комитет по рибарство и аквакултури

1. Комисията се подпомага от Комитет по рибарство и аквакултури.

2. В случаите, когато се прави позоваване на настоящия параграф, се прилагат членове 4 и 7 от Решение 1999/468/ЕО.

Периодът, предвиден в член 4, параграф 3 от Решение 1999/468/ЕО, се определя на двадесет работни дни.

[...]

4. Комитетът приема свой вътрешен правилник.

[...]

Член 36

Влизане в сила

Настоящият регламент влиза в сила на 1 януари 2003 г.“

2 Членове 6, 7 и 14 от Регламент (ЕО) № 1438/2003 на Комисията от 12 август 2003 г. за установяване на подробни правила за прилагане на общностната политика по отношение на флота, определена в глава III от Регламент (ЕО) № 2371/2002 (ОВ L 204, стр. 21; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 7, стр.18, наричан по-нататък „оспореният регламент“) предвиждат:

„*Член 6*

Риболовен капацитет на флота на 1 януари 2003 г.

За целите на член 7 риболовният капацитет по отношение на тонажа (GT_{03}) и мощността (kW_{03}) на 1 януари 2003 г. се определя, като се вземат предвид,

съгласно приложение II, влезлите кораби на база административно решение от [другаде в текста: „вписването на кораби, произтичащо от административно решение на“] въпросната държава-членка, взето между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2002 г., съобразно приложимото към момента законодателство, и по-специално съгласно националния режим за влизане и напускане [другаде в текста: „режим за вписване и отписване“], съобщен на Комисията съобразно член 6, параграф 2 от Решение 97/413/ЕО, които се осъществяват [да се чете: „които са регистрирани“] не по-късно от три години след датата на административното решение.

Член 7

Контрол на входовете и изходите [другаде в текста: „контрол на вписването и отписването“]

1. За да бъде спазен член 13 от Регламент (ЕО) № 2371/2002, всяка държава-членка трябва да гарантира, че по всяко време риболовният капацитет в тонаж (GT_t) е равен или не по-малък [да се чете: „е по-малък или равен на“] риболовния капацитет на 1 януари 2003 г. (GT_{03}), коригиран с:

а) приспадане на:

i) общия тонаж на корабите, напускащи [да се чете: „отписани от“] флота с публична помощ след 31 декември 2002 г. (GT_a);

ii) 35% от общия тонаж на корабите с [да се чете: „корабите с индивидуален капацитет“] повече от 100 GT, влизащи [да се чете: „вписани“] във флота с публична помощ, дадена след 31 декември 2002 г. (GT_{100});

б) и добавяне на:

i) увеличението на общия тонаж, дадено съгласно разпоредбите на член 11, параграф 5 от Регламент (ЕО) № 2371/2002 (GT_S);

ii) резултата от повторното измерване на флота (Δ (GT — GRT)).

Всяка държава-членка гарантира спазването на следната формула:

$$GT_t \leq GT_{03} - GT_a - 0{,}35\ GT_{100} + GT_S + \Delta\ (GT - GRT)$$

[...]

Член 14

Настоящият регламент влиза в сила на седмия ден след публикуването му в *Официален вестник на Европейския съюз.*

Прилага се от 1 януари 2003 г.“

3 Член 6, параграф 2 от Решение 97/413/ЕО на Съвета от 26 юни 1997 г. относно целите и условията за преструктуриране на риболовния отрасъл на Общността за периода от 1 януари 1997 г. до 31 декември 2001 г. с оглед на постигане на трайно равновесие между ресурсите и тяхното използване (ОВ L 175, стр. 27),

прието въз основа на член 11 от Регламент (ЕИО) № 3760/92 на Съвета от 20 декември 1992 г. за установяване на режим на Общността относно рибарството и аквакултурите (ОВ L 389, стр. 1), предвижда:

„В своята програма всяка държава-членка определя, измежду средствата за намаляване на риболовното усилие, намалението на капацитета на всеки сегмент на флота, което ще ѝ позволи да постигне тези цели. Това намаление на флота се гарантира с установяването във всяка държава-членка на постоянен режим на контрол на подновяването на флота. Този режим определя, сегмент по сегмент, съотношението вписване/отписване на кораби, което гарантира, че за съответния период риболовният капацитет по вид кораби ще се сведе до определените равнища.“ [неофициален превод]

4 Член 3 от Регламент № 1 на Съвета от 15 април 1958 г. за определяне на езиковия режим на Европейската икономическа общност (ОВ 17, 1958 г., стр. 385; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 1, стр. 3) гласи:

„Текстовете, адресирани от институциите до държава-членка или до лице, попадащо под юрисдикцията на държава-членка, се изготвят на езика на тази държава.“

5 Член 6 от същия регламент предвижда:

„Институциите могат да определят реда и условията за прилагане на този езиков режим във вътрешните си правилници.“

6 Членове 4 и 7 от Решение 1999/468/ЕО на Съвета от 28 юни 1999 г. за установяване на условията и реда за упражняване на изпълнителните правомощия, предоставени на Комисията (ОВ L 184, стр. 23; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 2, стр. 159) гласят, както следва:

„Член 4

Процедура по управление

1. Комисията се подпомага от управителен комитет, съставен от представителите на държавите-членки и председателстван от представителя на Комисията.

2. Представителят на Комисията представя на комитета проект на мерките, които ще се вземат. Комитетът издава [другаде в текста: „дава“] своето становище по проекта в рамките на срок, който може да бъде определен от председателя в зависимост от спешността на въпроса. Становището следва да се издаде [другаде в текста: „даде“] с мнозинството, предвидено в член 205, параграф 2 от Договора в случай на решения, които Съветът е призован да приеме по предложение на Комисията. Гласовете на представителите на държавите-членки в рамките на комитета се претеглят по начин, определен в този член. Председателят не гласува.

3. Комисията, без да засяга член 8, приема мерките, които следва да приложи незабавно. Ако обаче тези мерки не са в съответствие със становището на комитета, те веднага се предоставят от Комисията на Съвета. В този случай Комисията може да отложи прилагането на мерките, за които тя е взела решение, за период, който се определя във всеки основен акт, но който в никакъв случай не следва да надвишава три месеца от датата на това уведомление.

4. Съветът, действащ с квалифицирано мнозинство, може да вземе различно решение в рамките на периода, предвиден в параграф 3.

[...]

Член 7

1. Всеки комитет приема свой собствен процедурен [другаде в текста: „вътрешен“] правилник по предложение на своя председател, въз основа на типов процедурен [другаде в текста: „вътрешен“] правилник, който се публикува в *Официален вестник на Европейските общности.*

Съществуващите комитети адаптират в необходимата степен своите процедурни [другаде в текста: „вътрешни“] правилници към типовите процедурни [другаде в текста: „вътрешни“] правилници.

[...]“

7 На последно място, членове 3, 4 и 9 от вътрешния правилник на Комитета по рибарство и аквакултури, в редакцията му към момента на настъпване на обстоятелствата, гласят:

„Член 3

Свикването, дневният ред, както и проектите за мерки, за които се търси становището на Комитета, и всички останали работни документи се изпращат от председателя на представителите на държавите-членки в Комитета съгласно процедурата, предвидена в член 9 [, втора] алинея.

Тези документи трябва да бъдат получени от постоянните представителства на държавите-членки най-късно до осем дни преди датата на събранието [...]

Член 4

В случаите, в които е потърсено становище, ако в проекта е извършена промяна по същество или ако определен проект, чийто предмет е вписан в дневния ред, е бил разгледан на събранието, или ако нов въпрос е вписан в дневния ред, то председателят, по искане на представителя на държава-членка, отлага гласуването за края на събранието; в случай на особени затруднения той продължава събранието до следващия ден.

[...]

Член 9

[...]

Кореспонденцията, предназначена за представителите на държавите-членки в Комитета, се изпраща до постоянните представителства; копие от нея се изпраща директно на длъжностно лице, определен за тази цел от съответната държава." [неофициален превод].

Обстоятелства, предхождащи спора

8 С факс от 13 юни 2003 г. Комисията изпраща на държавите-членки на официалния им език проект на регламент за установяване на правилата за прилагане на политиката на Общността в областта на флота, дефинирана в

глава III от Регламент № 2371/2002. Този проект е обсъден за първи път в рамките на Комитета за рибарство и аквакултури (по-нататък наричан „Комитетът“) на събранието му от 25 юни 2003 г.

9 На 1 юли 2003 г. Комисията кани представителите на държавите-членки да присъстват на събрание на Комитета на 15 и 16 юли 2003 г. Поканата е изготвена на френски, английски и немски език. Съгласно поканата горепосоченият проект на регламент трябва да се обсъди и да се подложи на гласуване на събранието на 16 юли 2003 г.

10 На 7 юли 2003 г. постоянният представител на Кралство Испания към Европейския съюз изпраща писмо до генералния директор на генерална дирекция (ГД) „Рибарство“ на Комисията, в което посочва, че Кралство Испания не се счита за официално поканено на посоченото събрание, тъй като поканата не му е изпратена на испански език. В същото писмо постоянният представител иска потвърждение, че по време на въпросното събрание ще бъде осигурен устен превод от и на испански език.

11 Представеният от Комисията проект на регламент е обсъден на събранието на 16 юли 2003 г., на което присъства испанската делегация. По време на събранието Комисията представя редица промени в проекта и разпределя между участниците документ, съдържащ предлаганите промени, изготвен единствено на английски език.

12 След събранието постоянният представител на Кралство Испания изпраща на генералния директор на ГД „Рибарство“ писмо с дата 17 юли 2003 г. На първо място, в писмото той припомня своите възражения относно езика, на който е изготвена изпратената до Кралство Испания покана (виж точка 10 по-горе). На второ място, той изразява съжаление, че Комисията е изложила единствено на

английски език съществена промяна на първоначалния проект, изпратен на испански език, като се оплаква, че въпреки резервите на испанската делегация, Комисията е принудила Комитета да гласува, за да получи становището му относно разглеждания проект. Постоянният представител изтъква също така обстоятелството, че испанската делегация е поискала възраженията ѝ да бъдат отбелязани в протокола от събранието на Комитета и моли генералния директор да му изпрати копие от посочения протокол, за да може да провери дали възраженията са отразени съответно.

13 На 12 август 2003 г. Комисията приема оспорвания регламент. В съображение 13 от посочения регламент е отбелязано, че Комитетът не е представил становище по предвидените мерки в определения от председателя му срок.

Производство и искания на страните

14 На 4 ноември 2003 г. Кралство Испания подава в секретариата на Съда жалба, вписана в регистъра под номер C-464/03.

15 С определение от 8 юни 2004 г. Съдът препраща делото на Първоинстанционния съд в приложение на Решение 2004/407/ЕО, Евратом на Съвета от 26 април 2004 г. за изменение на членове 51 и 54 от Протокола относно статута на Съда на Европейските общности (ОВ L 132, стр. 5; Специално издание на български език, 2007 г., глава 1, том 5, стр. 30).

16 Въз основа на доклад на съдията докладчик Първоинстанционният съд (пети състав) решава да открие устната фаза на производство и в рамките на процесуално-организационните действия, предвидени в член 64 от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд, приканва Комисията да представи определени документи. Комисията отговаря на искането в определения срок.

17 Кралство Испания моли Първоинстанционния съд:

— да отмени оспорвания регламент,

— да осъди ответника да заплати съдебните разноски.

18 Комисията моли Първоинстанционния съд:

— да обяви четвъртото правно основание на жалбата за явно недопустимо или евентуално да го отхвърли като необосновано,

— да отхвърли жалбата в останалата ѝ част като неоснователна,

— да осъди Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

От правна страна

19 В подкрепа на жалбата си Кралство Испания представя пет правни основания, изведени съответно от съществено процесуално нарушение в процедурата по приемане на оспорвания регламент, свързани с езиковия режим на Общността, уреден с Регламент № 1, от нарушение на принципа на йерархията на

нормативните актове, доколкото член 7, параграф 1 от оспорвания регламент нарушава разпоредбите на член 13 от Регламент № 2371/2002, от нарушение на същия принцип, доколкото същият член от оспорвания регламент нарушава разпоредбите на член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002, от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания и от твърдения произволен характер на оспорвания регламент.

По първото правно основание, изведено от съществено процесуално нарушение в процедурата по приемане на оспорвания регламент

Доводи на страните

20 Кралство Испания изтъква, че съгласно член 3 от Регламент № 1 и съдебната практика (Решение на Съда от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, C-263/95, Recueil, стр. I-441, точка 32) уведомленията, адресирани до определена държава-членка, трябва да бъдат изготвени на официалния език на тази държава в сроковете, предвидени за всеки управителен комитет.

21 Ето защо оспореният регламент бил нищожен, доколкото, от една страна, поканата за събранието на 15 и 16 юли 2003 г. не била изпратена на Кралство Испания на испански език, и от друга страна — важно изменение, представено на това събрание, било изготвено единствено на английски език.

22 В допълнение, противно на твърденията на Комисията, промените, съдържащи се в новия вариант на проекта, представен на събранието на 16 юли 2003 г., не били незначителни, а съществени. Като се има предвид, че ставало въпрос за много технически регламент, с математически формули, представените в

писмената защита обяснения на Комисията не можело да се приемат. Обяснението на формулите и направените пояснения накърнявали целостта на нормата, която можела да се разбере само от автора, но не и от делегациите, които нямали възможност да проучат документа на техническо събрание с необходимите за такъв вид регламент спокойствие и внимание.

23 Що се отнася до довода на Комисията, изведен от закъсненията, до които би се стигнало в резултат на превода на документите, представени за разглеждане на комитетите на всички официални езици, Кралство Испания изтъква, че ефикасността, за която се претендира, не може да надделява над правните гаранции за държавите-членки.

24 На последно място, в хода на съдебното заседание Кралство Испания добавя, че липсата на представяне на разглежданите промени на испански език трябвало да доведе до отлагане на гласуването на съответния проект на регламент за следващо събрание на Комитета, така както поискало Кралство Испания на събранието на 16 юли 2003 г.

25 Комисията отговаря, че в конкретния случай не е налице съществено процесуално нарушение на процедурата по приемане на оспорвания регламент, което може да доведе до отмяната му. В това отношение тя се позовава на съдебната практика, според която определено процесуално нарушение води до цялостна или частична отмяна на законодателен акт само ако се установи, че при липса на това нарушение посоченият акт би имал различно съдържание (Решение на Съда от 23 април 1986 г. по дело Bernardi/Парламент, 150/84, Recueil, стр. 1375).

26 Що се отнася, на първо място, до поканата за събранието на Комитета на 15 и 16 юли 2003 г., Комисията припомня, че Комитетът, както всички останали комитети, участващи в процедурата по приемане на изпълнителни мерки, действат в рамките на правомощията на Комисията. Като се има предвид, че тази институция има три работни езика, а именно френски, английски и

немски език, Комисията намира, че е законосъобразно поканите за събранията на Комитета да се изготвят на тези три езика. Член 3 от Регламент № 1 се отнасял до „текстовете“, които институциите изпращат на „държава-членка“, и не се прилагал спрямо отношенията между Комисията и комитети като разглеждания в конкретния случай. Действително, по смисъла на член 6 от същия регламент в публикувания от нея типов вътрешен правилник Комисията можела да предвиди, че поканите за комитетите трябва да се изпращат на трите посочени по-горе работни езика.

27 Комисията изтъква, че по принцип държавите-членки не са срещали никакъв проблем в практиката, при която поканите за събранията на комитетите им се изпращат на трите работни езика. По-специално испанската делегация била получила поканите за събранията на Комитета през май и юни 2003 г. на тези три езика, без да изрази резерви. Освен това, след като оспорила поканата, тя присъствала на събранието на 16 юли 2003 г. и участвала в разискванията и в гласуването на разглеждания проект на регламент и следователно пълноценно е изразила гледната си точка по проекта, като се има предвид, че е бил осигурен устен превод от и на испански език.

28 В това отношение Комисията изтъква, че с оглед на ефикасното управление на събранията на комитетите, подпомагащи Комисията, е важно поканите да не се превеждат редовно на всички официални езици.

29 На второ място, що се отнася до документа, разпространен на събранието на Комитета на 16 юли 2003 г., Комисията представя следните бележки. Първо, тя припомня, че проектът на регламент, подложен на гласуване на събранието на 16 юли 2003 г., е изпратен на Кралство Испания на испански език с факс от 13 юни 2003 г. — факт, който Кралство Испания не оспорило. Действително, придружаващото пратката писмо, изготвено на английски език, указвало на получателите — държави-членки, че разглежданият проект на регламент им е

изпратен на техния език. Следователно според Комисията в конкретния случай обстоятелствата не са сходни с тези по делото, по което е постановено Решение Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20. Действително по това дело проектът на законодателен акт на немски език, подлежащ на гласуване, не е изпратен на германската делегация в предвидените срокове.

30 По-нататък Комисията оспорва твърдението, че документът, представен на събранието на 16 юли 2003 г., представлява съществена промяна на разглеждания проект на регламент. Според Комисията този документ въвежда само две съществени промени в проекта, а именно промяна в датите, предвидени в член 6, и добавяне на бележки под линия в приложение I към проекта. Тези промени, които по никакъв начин не засягат член 7 от проекта, били въведени, за да се вземат предвид искания на държавите-членки, и не създавали никакъв проблем относно разбирането на текста. Нещо повече, промените засягали единствено формата и изложението и целели подобряване, изясняване и опростяване на текста на определени разпоредби, и освен това били лесно разбираеми.

31 За разбирането им спомогнало и обстоятелството, че по време на събранието те били прочетени и подробно обяснени от представителя на Комисията. Испанската делегация можела да следи прочита им и представените обяснения на испански език, тъй като съобразно искането си разполагала с устен превод от и на испански език.

32 В допълнение Комисията отбелязва, че редовният превод на всички официални езици на документи, въвеждащи несъществени промени в текст, предварително изпратен на делегациите, би довел до недопустими закъснения в работата на комитетите. Според Комисията разпоредбите на Регламент № 1 не трябва да се тълкуват по начин, който би възпрепятствал комитетите да изпълняват подобаващо задълженията си, като създават необосновани пречки.

33 На последно място, що се отнася до твърдението за нарушение, изложено от Кралство Испания в хода на съдебното заседание (вж. точка 24 по-горе), Комисията твърди, че то трябва да се отхвърли като представено със закъснение и следователно като недопустимо.

Съображения на Първоинстанционния съд

34 В рамките на настоящото правно основание се разграничават два аспекта, изведени от две отделни твърдени нарушения на Регламент № 1. От една страна, поканата за събранието на 15 и 16 юли 2003 г. била изготвена единствено на английски, френски и немски, но не и на испански език, а от друга, на събранието Комисията разпространила променен вариант на първоначалния проект на регламент, изготвен единствено на английски език, и отказала да отложи гласуването за следващо събрание на комитета.

35 Следва да се приеме, че съгласно съдебната практика нарушението на Регламент № 1 при приемане на определен акт представлява нарушение на процесуални правила, което обаче води до отмяна на окончателно приетия акт единствено ако при липса на нарушението процедурата би имала различен резултат (вж. Решение на Съда от 25 октомври 2005 г. по дело Германия и Дания/Комисия, C-465/02 и C-466/02, Recueil, стр. I-9115, наричано по-нататък „Решение Feta II“, точка 37 и цитираната съдебна практика).

36 Що се отнася до първия аспект на настоящото правно основание, следва да се отбележи, че вследствие на поканата, изпратена от Комисията на Кралство Испания, представителите на последното присъстват на събранието на 15 и 16 юли 2003 г. При това положение не може да се приеме, че при липса на твърдяното нарушение, процедурата по приемане на оспорвания регламент би имала различен резултат в това отношение. Действително покана за

събранието, изпратена на Кралство Испания на испански език, също би довела до участие на представителите на разглежданото събрание, така както те са постъпили вследствие на оспорваната покана. Следователно първият аспект на правното основание трябва да се отхвърли като ирелевантен, без да е необходимо да се разглежда въпросът на какъв език е трябвало да се изготви поканата, изпратена на Кралство Испания.

37 Що се отнася до втория аспект на настоящото правно основание, следва да се припомни, че разглежданият проект на регламент е обсъждан и подложен на гласуване на събранието на Комитета на 16 юли 2003 г. (вж. точки 9 и 12 по-горе). Както е видно от протокола на това събрание, представен от Комисията по искане на Първоинстанционния съд, в началото на събранието тя предлага устно определени промени в първоначалния проект на регламент и „за по-добро разбиране на тези промени“ предоставя на членовете на Комитета документ, в който се съдържат те, изготвен на английски език. По-голямата част от промените са чисто формални или представляват поправка на печатни грешки, с изключение на две съществени промени, като едната се отнася до удължаване на референтния период, посочен в член 6 от проекта от една на три години, а другата — до добавяне на бележки под линия в приложение I от първоначалния проект, озаглавен „Референтно равнище за всяка държава-членка“. Кралство Испания изразява „съмнения относно предложената от Комисията процедура“ и иска предоставяне на „предложените промени в писмен вид и на испански език, като настоява пред Комисията да отложи гласуването“. Действията му са подкрепени от Кралство Белгия, Република Гърция, Италианската република и Португалската република.

38 От посочения протокол е видно също така, че всички предложени от Комисията промени са внимателно прочетени и подробно обяснени от представителя на Комисията. След прочита Кралство Испания, подкрепяно от другите четири държави-членки, посочени по-горе, потвърждава резервите си. След като различни държави-членки изразяват позиция по изменения проект на регламент, посоченият проект се подлага на гласуване, без обаче да се достигне квалифицираното мнозинство, изисквано за приемането на становище от Комитета. Така събранието приключва, след като в протокола се отбелязва, че резултатът от гласуването е „липса на становище“ от страна на Комитета.

39 Предвид изложеното, следва да се определи дали, както твърди Кралство Испания, липсата на изложение на испански език на промените в проекта на регламент, предложени от Комисията на събранието на Комитета на 16 юли 2003 г., както и отказът на представителя на Комисията, председател на Комитета, да отложи гласуването на проекта за следващо събрание на Комитета, представляват нарушения на процесуални правила, които могат да доведат до отмяна на оспорвания регламент.

40 Що се отнася до първото твърдение за нарушение, следва да се отбележи, че член 3 и член 9, втора алинея от вътрешния правилник на Комитета (вж. точка 7 по-горе) свидетелстват в достатъчна степен за волята да се осигури на държавите-членки времето, което им е необходимо, за да се запознаят с документите, отнасящи се до точка от дневния ред на Комитета, които могат да бъдат особено сложни, да налагат редица контакти и обсъждания между различни ведомства, допитване до експерти в различни области или също така допитване до професионални организации. Не може да се предполага, че всички лица, до които е необходимо допитване, владеят чужд език в достатъчна степен, за да разберат сложен текст. Следователно посочените по-горе разпоредби следва да се тълкуват в смисъл, че разглежданите документи трябва да се изпращат на всяка държава-членка на официалния ѝ език, както предвижда член 3 от Регламент № 1 (вж. в този смисъл Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, точки 27 и 31, и заключение на генералния адвокат г-н Ruiz-Jarabo Colomer към това решение, Recueil, стр. I-443, точка 16). Точно такова е положението в конкретния случай, тъй като първоначалният проект на регламент е изпратен на държавите-членки на официалния им език и в предвидените срокове и е разгледан за първи път на събранието на 25 юни 2003 г.

41 От друга страна, това задължение не съществува по отношение на предложенията за промени, направени по време на събрание на Комитета, в документ, вече надлежно изпратен на членовете му. Действително нито една разпоредба от вътрешния правилник на Комитета не предвижда задължение подобни предложения да се излагат в писмена форма и на всички официални езици. Ето защо Комисията може да представи такива предложения само устно по време на събрание на Комитета. Без да се изключва възможността за евентуално отлагане на гласуването за края на събранието или, при особени трудности, за продължаване на събранието на следващия ден, в приложение на

член 4 от вътрешния правилник на Комитета възможността да се представят предложения устно по време на събрание на Комитета съществува, дори и да става въпрос за промени по същество, въведени в проект, включен в дневния ред на събранието. Твърдението на Кралство Испания, според което Комисията е длъжна да представя предложения за промени в писмена форма и на всички официални езици, е трудно съвместимо с посочената разпоредба, доколкото, ако се приеме това твърдение, ще бъде практически невъзможно да се въвеждат промени по същество в определен проект по време на събрание.

42 В конкретния случай Първоинстанционният съд установява, че както е видно от протокола за събранието на Комитета на 16 юли 2003 г., предложението за промени в първоначалния проект на регламент, представено от Комисията в началото на събранието, е устно. Следователно документът, разпространен от Комисията на същото събрание, трябва да се приема като илюстрация или просто визуално пособие с оглед на „по-доброто разбиране" на предложенията, представени устно от Комисията. Като се има предвид, че Комисията е могла правомерно да избере да изложи устно предложенията си, без да разпространява никакъв документ, не може да се извежда довод от обстоятелството, че разпространеният документ е изготвен само на английски език.

43 При тези условия Първоинстанционният съд смята, че като представя устно по време на разглежданото събрание предложението за промени в първоначалния проект, Комисията не нарушава нито приложимите разпоредби, нито „правните гаранции" на държавите-членки, както твърди Кралство Испания. Това е още по-вярно предвид обстоятелството, че представителите на Кралство Испания по тяхно искане на събранието разполагат с устен превод от и на испански език и следователно могат да следят на собствения си език обсъжданията и предоставените от Комисията обяснения по предложението ѝ.

44 Що се отнася до второто твърдение за нарушение, изложено от Кралство Испания в хода на съдебното заседание и изведено от обстоятелството, че Комисията е отказала да отложи гласуването по проекта за следващо събрание на Комитета, на първо място трябва да се разгледа неговата допустимост, която Комисията оспорва.

45 По смисъла на член 48, параграф 2, първа алинея от Процедурния правилник в хода на производството не могат да се въвеждат нови правни основания, освен ако те не почиват върху елементи от правен и фактически характер, установени в хода на производството.

46 Въпреки това, правно основание, представляващо допълнение към основание, което е изложено преди това пряко или имплицитно в жалбата и което е в тясна връзка с последното, трябва да се обяви за допустимо (Решение на Първоинстанционния съд от 19 септември 2000 г. по дело Dürbeck/Комисия, T-252/97, Recueil, стр. II-3031, точка 39 и Решение на Първоинстанционния съд от 30 септември 2003 г. по дело Cableuropa и др./Комисия, T-346/02 и T-347/02, Recueil, стр. II-4251, точка 111).

47 Първоинстанционният съд смята, че това е така в конкретния случай. Действително това твърдение за нарушение е в тясна връзка с първото, изложено в жалбата и разгледано по-горе, според което оспореният регламент, чийто проект е обсъждан на събранието на Комитета на 16 юли 2003 г., е нищожен поради въвеждане на събранието на съществени промени в проекта, които не са представени на испански език. С други думи, настоящото твърдение за нарушение следва да се разбира в смисъл, че макар по време на събранието Комисията да не е била в състояние да разпространи предложените промени и на испански език, е трябвало поне да отложи гласуването за друго събрание, за да предостави на испанските представители необходимото време за запознаване с предложенията, изготвени на различен от официалния им език. Освен това в точка 3 от жалбата си Кралство Испания излага по същество същото твърдение за нарушение, като изтъква, че Комисията е наложила на Комитета да гласува, въпреки резервите на испанската делегация (вж. точка 12 по-горе).

48 Въпреки това твърдението за нарушение трябва да се отхвърли като неоснователно. Действително, нито член 4, нито друга разпоредба от вътрешния правилник на Комитета не предвижда възможност за отлагане на гласуването за друго събрание, дори и когато в проекта, който се разглежда на

събранието, се въвеждат промени по същество. В тази последна хипотеза член 4 предвижда единствено възможността за отлагане на гласуването от председателя на Комитета за края на събранието. Както обаче вече беше отбелязано, такава е хипотезата и в конкретния случай, тъй като обсъждането и гласуването на проекта на регламент са единствена точка в дневния ред на събранието на Комитета от 16 юли 2003 г. и гласуването е проведено на края на събранието.

49 Във всички случаи нарушенията, за които Кралство Испания претендира в рамките на втория аспект на настоящото правно основание, дори и да приемем, че са налице, не биха довели до отмяна на оспорвания регламент. Действително, доколкото Комитетът не успява да даде становище по предвидените в регламента мерки, той е приет от Комисията, която не съобщава тези мерки на Съвета съгласно член 30, параграф 2 от Регламент № 2371/2002 и член 4, параграф 3 от Решение 1999/468. Кралство Испания, което гласува срещу разглеждания проект на регламент, не би могло да му се противопостави по-ефикасно, дори и да бе разполагало с испанска версия на оспорвания документ. Следователно твърдените нарушения не са могли да окажат въздействие върху окончателно приетите мерки (вж. в този смисъл Решение по дело Feta II, посочено по-горе в точка 35, точки 38—40).

50 Прочитът на Решението от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, на което се позовава Кралство Испания, не поставя под съмнение предходните съображения. В това съдебно решение Съдът отменя оспореното решение с мотива, че Комисията не е взела предвид искане за отлагане на гласуването, направено от Федерална република Германия, която получила на официалния си език варианта на проекта, който трябвало да се обсъди от съответния комитет, след изтичане на срока (Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, точки 26—32).

51 В конкретния случай Кралство Испания потвърждава на съдебното заседание, че е получила своевременно и на официалния си език първоначалния проект на разглеждания регламент, като това е отбелязано и в протокола от съдебното заседание.

52 В допълнение, за разлика от вътрешния правилник на Комитета, член 2, параграф 7 от вътрешния правилник на комитета, за който става въпрос в Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, предвижда, че ако подлежащият на разглеждане проект на разпоредби не е изпратен на държавите-членки в предвидения срок, то тази точка от дневния ред трябва да се отложи за следващо събрание по искане на държава-членка (Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, точка 17).

53 На последно място, за разлика от фактите в настоящия случай, в делото, по което е постановено Решението от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, съответният комитет приема становище, с което Комисията впоследствие се съобразява (Решение от 10 февруари 1998 г. по дело Германия/Комисия, посочено по-горе в точка 20, точка 32; вж. също така последното съображение от Решение 95/204/ЕО на Комисията от 31 май 1995 г. относно прилагането на член 20, параграф 2 от Директива 89/106/ЕИО на Съвета относно строителните продукти (ОВ L 129, стр. 23), отменено с посоченото съдебно решение).

54 Предвид изложеното по-горе, вторият аспект на първото правно основание е необоснован и трябва да се отхвърли, както и първото правно основание като цяло.

По второто правно основание, изведено от нарушение на принципа на йерархия на нормативните актове, доколкото член 7, параграф 1 от оспорвания регламент нарушава разпоредбата на член 13 от Регламент № 2371/2002

Доводи на страните

55 Кралство Испания припомня, че член 7 от оспорвания регламент е приет с оглед изпълнение на разпоредбата на член 13 от Регламент № 2371/2002. Тази разпоредба обаче се отнася само до вписването на нов капацитет в риболовния

флот, като разграничава вписванията в зависимост от това дали капацитетите са ползвали публични помощи и поставя като единствено изискване отписването на други капацитети според определени условия. Той съвсем не изисква капацитетът на риболовния флот, определен в тонове, да не надхвърля формулата, посочена в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент. Следователно с оглед на изпълнението на режима на вписване и отписване, предвиден в член 13 от Регламент № 2371/2002, съвсем не е необходимо да се изисква от държавите-членки да спазват тази формула.

56 Кралство Испания добавя, че член 11, параграф 2 от Регламент № 2371/2002, който налага да не се превишават референтните равнища по отношение на риболовния капацитет, визирани в член 12 и член 11, параграф 4 от същия регламент, изразени в бруто тонаж GT и в мощност kW, показва че Съветът налага ограничения на държавите-членки единствено що се отнася до референтните равнища, определени от Комисията за всяка държава-членка. От друга страна, член 11, параграф 2 от Регламент № 2371/2002 ни най-малко не допускал установяването на ограниченията, предвидени в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент, а именно ограниченията на действителното равнище на флота, изразени в бруто тонаж GT и в мощност kW, което указвало настоящото състояние на притежавания от всяка държава-членка флот.

57 Според Кралство Испания референтните равнища, определени от Комисията в многогодишни програми за ориентиране (наричани по-нататък „МПО“), изготвяни последователно от години, са спазени, когато държавите-членки гарантират, че действителното равнище на флота им остава по-ниско или равно на референтните равнища. Такова било положението на Испания, чието действително равнище на флота от 1992 г. насам било винаги по-ниско от референтните равнища. В края на 2003 г. разликата между действителното равнище на флота на Испания и приложимото референтно равнище можела да се оцени приблизително на 535 067 kW и на 240 000 бруто тонаж GT — стойност, много по-висока от съвкупността на флотите на определени държави-членки като Нидерландия и Ирландия.

58 Това намаление било резултат от съществено усилие от страна на Кралство Испания и се дължало отчасти на отписване с ползване на публични помощи, а

за останалата част — на отписване без публични помощи, благодарение на водената в областта на корабостроенето политика. Така от посочените в предишната точка стойности без публична помощ са освободени 90 000 бруто тонаж GT и 182 660 kW.

59 Така според документацията си Кралство Испания разполага с отписвания без публични помощи от 1997 г. насам, които можело да вземе предвид, за да изпълни задължението си, предвидено в член 13, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 2371/2002, да компенсира вписването на нов капацитет във флотата си с отписването — без публични помощи — на капацитет, най-малко равен на новозаписания. От друга страна, задължението да не се превишава действителното равнище на риболовния флот, съществуващо към 1 януари 2003 г., предвидено в член 7 от оспорвания регламент, щяло да лиши Кралство Испания от тази възможност и по този начин би му причинило вреда, по специално в сравнение с други държави-членки, които не са изпълнили задължението си да се съобразят с референтните равнища, определени от Комисията в МПО.

60 Нещо повече, член 7 от оспорвания регламент лишавал от правен смисъл определянето в член 4 от същия регламент на референтните равнища, приложими за всяка държава-членка, доколкото в член 7 Комисията определял нови, по-ограничителни равнища без упълномощаване от Съвета.

61 Следователно Кралство Испания смята, че като е приела член 7 от оспорвания регламент, Комисията е нарушила принципа на йерархия на нормативните актове, според който съгласно постоянна съдебна практика при приемане на разпоредби за прилагане на основен регламент, оправомощеният общностен орган не може да превиши правомощията, които са му предоставени от този регламент, нито да се отклони от тях (Решение на Съда от 13 март 1997 г. по дело Eridania Beghin-Say, C-103/96, Recueil, стр. I-1453 и Решение на Съда от 2 март 1999 г. по дело Испания/Комисия, C-179/97, Recueil, стр. I-1251).

62 Комисията подчертава, че член 7, параграф 1 от оспорвания регламент цели единствено да превърне във формула разпоредбите на членове 11 и 13 от

Регламент № 2371/2002, за да улесни изчисленията, които техническият персонал на всяка компетентна национална администрация ще трябва да прави. Ето защо тази формула отразявала задължението на държавите-членки да следят постоянно дали риболовният им капацитет в бруто тонаж (GT_t) е равен или по-малък от този на 1 януари 2003 г. (GT_{03}), намален, на първо място, с общия тонаж на корабите, отписани с публична помощ, предмет на член 11, параграф 4 от Регламент № 2371/2002 [– GT_a], и на второ място — с 35 % от общия тонаж на корабите с бруто тонаж повече от 100 GT, вписани с публична помощ, предмет на член 13, параграф 1, буква б), подточка ii) от посочения регламент [– 0,35 GT_{100}] и увеличен, на първо място, с увеличението, разрешено в член 11, параграф 5 от посочения регламент [+ GT_s], и на второ място — с разликата от повторното измерване на флота [+ Δ (GT — GRT)].

63 Комисията смята, че като установява от 1 януари 2003 г. режима за компенсиране на вписването и отписването на флота, предвиден в член 13 от Регламент № 2371/2002, Съветът ограничава действителните равнища на флота, което не е отчетено в изложените от Кралство Испания доводи. Това ограничение било независимо от задължението да не се превишават референтните равнища, предвидени в член 11, параграф 2 от Регламент № 2371/2002, което също водело до ограничаване на действителното равнище на флота на всяка държава-членка.

64 Що се отнася до довода на Кралство Испания, изведен от това, че член 7 от оспорвания регламент възпрепятствал отчитането, с оглед на компенсиране на новото вписване, на намаленията без публична помощ на испанския риболовен флот, за които се твърди, че са осъществени от 1997 г. насам, Комисията отвръща, че изразът „от 1 януари 2003 г.“ в текста на член 13 от Регламент № 2371/2002 се прилага както за вписването на нов капацитет във флота, така и за задължението за отписване, което то предполага. Следователно посоченият член не позволявал отчитането на отписването на капацитет, което предхожда тази дата.

65 Ето защо твърденията на Кралство Испания не били свързани с член 7 от оспорвания регламент и не отчитали разпоредбите на член 13 от Регламент

№ 2371/2002. Всъщност тези твърдения се отнасяли до одобрения от Съвета режим, който противно на твърденията на Кралство Испания не установявал никаква връзка между осъществяването или липсата на осъществяване от определена държава-членка на целите, очертани в четвъртата МПО, и задълженията, предвидени в посочения по-горе член 13. Кралство Испания обаче не оспорило своевременно Регламент № 2371/2002, с който се установява посоченият режим.

Съображения на Първоинстанционния съд

66 Следва да се припомни, че съгласно принципа за спазване на йерархията на нормативните актове регламентът за прилагане не може да дерогира правилата, които се съдържат в акта, за чието прилагане е приет (Решение на Съда от 10 март 1971 г. по дело Deutsche Tradax, 38/70, Recueil, стр. 145, точка 10 и Решение на Съда от 10 февруари 1998 г. по дело Испания/Комисия, посочено по-горе в точка 61, точка 20, Решение на Първоинстанционния съд от 27 октомври 1994 г. по дело Chavane de Dalmassy и др./Комисия, T-64/92, Recueil, FP стр. I-A-227 и II-723, точка 52). Следователно трябва да се провери дали разпоредбата на член 7, параграф 1 от оспорвания регламент е в съответствие с член 13 от Регламент № 2371/2002, за чието изпълнение е приета.

67 От писмените изявления на страните е видно, че те са на различни становища относно тълкуването на този член. Според Комисията изразът „от 1 януари 2003 г." от посочения член, параграф 1 се отнася както до вписването в риболовния флот, така и до отписването, с което то се компенсира по такъв начин, че може да отчете единствено отписването, извършено след тази дата. От друга страна, Кралство Испания смята, че всяко отписване от капацитета на риболовния флот на определена държава-членка, включително отписването преди 1 януари 2003 г., може да компенсира вписване в същия флот, извършено след тази дата. Така според това тълкуване единственото ограничение, наложено от Регламент № 2371/2002 по отношение на флотите на държавите-членки, е предвиденото в член 11, параграф 2 от този регламент, а именно референтните равнища, определени от Комисията за всяка държава-членка съгласно член 12, параграф 1 от същия регламент.

68 Следва да се приеме, че член 7, параграф 1 от оспорвания регламент съответства на даденото от Комисията тълкуване на член 13, параграф 1 от Регламент № 2371/2002. Действително, определена държава-членка може да спази формулата, която се съдържа в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент, само ако следи за това вписването на нови капацитети във флота ѝ от 1 януари 2003 г. да се компенсира с отписване на капацитети, най-малко равни на първите, което също да е извършено след посочената дата. Следователно за да се установи обосноваността на настоящото правно основание, трябва да се провери дали предложеното от Комисията тълкуване на член 13 от Регламент № 2371/2002 е правилно.

69 Първоинстанционният съд смята, че случаят действително е такъв поради следните причини.

70 На първо място, самата логика на система на компенсиране на вписването в риболовния флот с еквивалентно отписване задължително предполага, че трябва да се отчитат вписването и отписването, извършени след една и съща дата. Възможността ново вписване да се компенсира с отписване, извършено преди тази дата, би довело до двойно компенсиране, когато предишно отписване вече е компенсирано с друго, също извършено преди датата вписване. Тълкуването на член 13 от Регламент № 2371/2002, дадено от Кралство Испания, според което вписването на нови капацитети в риболовния флот може да се компенсира не само с ново отписване, но и с отписване, което е извършено след 1997 г. и което не е компенсирано със съответно вписване, не поставя под съмнение тази логика, а всъщност цели преместване на датата, от която трябва да се изготви балансът на вписването и отписването, като я върща до 1997 г. Както правилно посочва Комисията обаче, подобно тълкуване изобщо не може да се основе на член 13, параграф 1 от Регламент № 2371/2002, който налага изготвяне на баланса на вписването и отписването от 1 януари 2003 г.

71 На второ място, от съображение 12 от Регламент № 2371/2002 ясно личи, че „установяване[то] на национален режим на отписване и на записване [другаде в текста: „вписване“] на кораби във флота“ е една от специфичните мерки,

позволяващи постигането на целта, свързана с намалението на риболовния флот на Общността, като в тези мерки се включва и определянето на референтни равнища на риболовния капацитет, които не трябва да се превишават. Тълкуване на член 13 от Регламент № 2371/2002 обаче, според което определена държава-членка може да компенсира вписване на кораби в риболовния си флот, извършено след 1 януари 2003 г., с отписване, което не е компенсирано и е извършено преди тази дата, би противоречало на тази цел. Действително това тълкуване би позволило на определена държава-членка, в рамките на националния си режим за вписване и отписване, да увеличи капацитета на риболовния си флот по отношение на този, съществуващ към 1 януари 2003 г., и по този начин не би позволило постигането на целта, посочена в Регламент № 2371/2002, състояща се в общо намаление на риболовния флот на Общността.

72 На трето място, обстоятелството, че член 13, параграф 1 от регламент № 2371/2002 говори за „предварително" отписване, което трябва да се отчете, по никакъв начин не предполага, че това отписване може да е извършено преди 1 януари 2003 г. Този термин цели изключване на възможността определено вписване да се компенсира с отписване, извършено на по-късна дата от него. Подобна възможност, която не е изключена в система на обикновено компенсиране на вписването и отписването, би била в противоречие с целта да се намали риболовният флот на Общността, тъй като предполага, макар и временно, увеличение на този флот, докато не се извърши отписването, с което трябва да се компенсира предишно вписване. Впрочем подобна възможност може да предизвика различни практически проблеми, по-специално когато предвидено бъдещо отписване, с което се цели компенсиране на вече извършено вписване, не се осъществи.

73 На четвърто място, поддържаното от Комисията тълкуване на член 13 от Регламент № 2371/2002 се потвърждава от Регламент (ЕО) № 1242/2004 на Съвета от 28 юни 2004 г. за предоставяне на дерогации на новите държави-членки от определени разпоредби на Регламент (ЕО) № 2371/2002 по отношение на референтните равнища на риболовните флоти (ОВ L 236, стр. 1; Специално издание на български език, 2007 г., глава 4, том 7, стр. 207). Действително Регламент № 1242/2004 не определя референтни равнища за заинтересованите държави-членки, тъй като се смята, че подобно определяне би било излишно, доколкото поддържането на капацитета на риболовния флот на тези държави на равнището към момента на присъединяване — 1 май 2004 г. — се осигурява пълноценно с режима на вписване и отписване,

предвиден в член 13 от Регламент № 2371/2002 (вж. съображения 2, 3 и 4 от Регламент № 1242/2004). Ако както изтъква Кралство Испания, единственото ограничение, наложено на държавите-членки от Регламент № 2371/2002, е спазването на референтните равнища, то Регламент № 1242/2004 би трябвало да определи референтни равнища и за новите държави-членки. Следователно това развитие потвърждава поддържания от Комисията подход, според който референтните равнища имат истинско значение само за държавите-членки, които на 1 януари 2003 г. ги превишават, и ще станат излишни, след като всички държави-членки се съобразят с тях.

74 На пето място, тълкуването на разглеждания член, поддържано от Комисията, се потвърждава от подготвителната дейност по Регламент № 2371/2002. Действително от Документ № 15414/02 на председателството на Съвета от 12 декември 2002 г., обобщаващ позициите на различните национални делегации относно проекта, който впоследствие се превръща в Регламент № 2371/2002 и който става обществено достъпен посредством регистъра на тази институция, е видно, че шест държави-членки, а именно Република Гърция, Кралство Испания, Френската република, Република Финландия, Италианската република и Португалската република, са заявили, че от член 12 от предложението (понастоящем член 13 от Регламент № 2371/2002) трябва ясно да личи, че целта е да се избегне превишаването на референтните равнища. В хода на съдебното заседание Първоинстанционният съд решава да добави този документ към преписката по делото, след като предоставя на страните копие от документа на езика на производството и ги приканва да представят евентуални бележки, като това се отбелязва в протокола от съдебното заседание. Кралство Испания не изразява становище по този документ.

75 Аналогично, в законодателна резолюция относно този проект (Законодателна резолюция на Европейския парламент във връзка с предложението за регламент на Съвета относно опазването и устойчивата експлоатация на рибните ресурси в рамките на общата политика в областта на рибарството [COM(2002) 185 — C5-0313/2002 — 2002/0114(CNS) (ОВ C 27 E, 2004 г., стр. 112) Европейският парламент също предлага изменение № 42, с което цели заместване на израза „като във всеки един момент общият риболовен капацитет на вписването във флота не превишава общия риболовен капацитет на отписването от флота“, който се съдържа в предложението за регламент, представено от Комисията на Съвета, с израза „като референтните равнища не се превишават“. Следва да се отбележи обаче, че тези предложения не са възприети от Съвета в окончателно приетия вариант на член 13 от Регламент № 2371/2002.

76 Що се отнася до довода на Кралство Испания, изведен от обстоятелството, че държавите-членки, спазили напълно референтните равнища, ще бъдат ощетени от превръщането на капацитета на риболовния им флот, съществуващ към 1 януари 2003 г., в горна граница, която от този момент нататък не трябва да се превишава, следва да се приеме, че с оглед на предходните съображения тази последица произтича пряко от член 13 от Регламент № 2371/2002. Както правилно отбелязва Комисията, Кралство Испания не е оспорило своевременно тази разпоредба, нито е повдигнало възражение за незаконосъобразност в това отношение пред Първоинстанционния съд.

77 Ето защо, противно на твърденията на Кралство Испания, разпоредбата на член 7, параграф 1 от оспорвания регламент не нарушава член 13 от Регламент № 2371/2002. Следователно второто правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

По третото правно основание, изведено от нарушение на принципа на йерархия на нормативните актове, доколкото член 7, параграф 1 от оспорвания регламент нарушавал разпоредбите на член 11 от Регламент № 2371/2002

Доводи на страните

78 Кралство Испания изтъква, че член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002 изрично разрешава на държавите-членки, при изготвяне на баланса на вписването и отписването, предмет на член 13 от същия регламент, да не отчита увеличаването на тонажа на риболовните кораби на възраст пет години и повече поради модернизиране на главната палуба за повишаване безопасността на борда, за подобряване условията на труда, както и хигиената и качеството на продуктите. Член 7, параграф 1 от оспорвания регламент обаче включвал във факторите, които трябва да бъдат взети предвид при определяне

на капацитета на риболовния флот на държава-членка в тонове, и фактора GT_s, който отговарял на въпросното увеличение. Следователно, като включва този фактор, който е трябвало да се изключи в приложение на разпоредбите на член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002, член 7 от оспорвания регламент нарушавал принципа на йерархия на нормативните актове, както и съдебната практика на Съда, посочена в точка 61 по-горе.

79 Комисията отбелязва, че настоящото правно основание показва, че Кралство Испания не е разбрало обхвата на действие на член 7, параграф 1 от оспорвания регламент. Според Комисията, ако факторът GT_s не е включен в математическата формула, предвидена в тази разпоредба, то увеличаването на тонажа поради модернизация би трябвало да се компенсира с отписване на еквивалентен капацитет от флота. Тази последица би имала резултат, противен на търсения с член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002. Ето защо било необходимо факторът GT_s, предшестван от знак плюс, да се включи във формулата, която се съдържа в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент. Този член просто превръщал неотчитането на увеличенията на капацитета, произтичащи от действия по модернизиране на корабите, предвидено в член 11, параграф 5 от Регламента № 2371/2002, в математическа формула.

Съображения на Първоинстанционния съд

80 Както правилно изтъква Комисията, настоящото правно основание е изведено от погрешното разбиране на последиците на математическата формула, предвидена в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент. Действително, за да се съобрази с тази формула, всяка държава-членка трябва да гарантира, че капацитетът на риболовния ѝ флот в тонове (GT_t) винаги е равен на или по-малък от риболовния капацитет, съществуващ към 1 януари 2003 г. (GT_{03}).

81 Модернизацията на риболовните кораби, предвидена в член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002, предполага увеличаване на капацитета на флота (GT_s),

поради което действителният капацитет (GT_t), след прибавяне на разглежданото увеличение, става по-голям от съществуващия към 1 януари 2003 г. (GT_{03}). С оглед на запазване на равновесието, посочената в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент формула предвижда, че факторът GT_t трябва да се сравни с фактора GT_{03}, увеличен с фактора GT_s ($GT_{03} + GT_s$).

82 Следователно противно на твърденията на Кралство Испания, задължението, произтичащо от член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002, да не се отчитат увеличенията на капацитета, предвидени в тази разпоредба, налага събирането на фактора GT_s с фактора GT_{03} във формулата, посочена в член 7, параграф 1 от оспорвания регламент. В противен случай разпоредбата на член 11, параграф 5 от Регламент № 2371/2002 би била нарушена, доколкото в тази хипотеза заинтересованата държава-членка би била длъжна да пристъпи към отписване от риболовния си флот на капацитет, равен най-малко на увеличението поради модернизация, за да намали своя капацитет (GT_t) и да не превиши капацитета, съществуващ към 1 януари 2003 г. (GT_{03}).

83 Предвид изложените по-горе съображения, настоящото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано.

По четвъртото правно основание, изведено от нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания

Доводи на страните

84 Кралство Испания изтъква нарушение на принципа за защита на оправданите правни очаквания поради обстоятелството, че оспореният регламент се прилага с обратна сила, а именно от 1 януари 2003 г., което може да причини

вреди на заинтересованите лица. В репликата си Кралство Испания уточнява, че вредата за заинтересованите лица произтича от въвеждането в оспорвания регламент на ново ограничение на действителното равнище на риболовния флот, което не е предвидено в Регламент № 2371/2002. При тези условия Кралство Испания смята, че доводът, според който обратното действие на оспорвания регламент било обосновано, защото той установявал единствено правилата за прилагане на Регламент № 2371/2002 в сила от 1 януари 2003 г., не можел да се приеме, доколкото евентуалните заинтересовани лица не могат да отгатнат новите ограничения, които Комисията възнамерява да въведе.

85 Комисията изтъква главно, че това правно основание е явно недопустимо, защото не е съобразено с член 38, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда и със съдебната практика по него. Според Комисията основните фактически и правни елементи, на които почива настоящото правно основание, ни най-малко не са видни от жалбата, тъй като Кралство Испания просто изтъквало чисто хипотетична вреда, произтичаща за заинтересованите лица от обратното действие на оспорвания регламент, без ясно да определи последните, нито да обясни какви биха били естеството и произходът на вредата, която те биха претърпели.

86 При условията на евентуалност Комисията смята, че настоящото правно основание е необосновано. Според Комисията съдебната практика допуска по изключение пораждането на действие на общностен акт на дата, предхождаща публикуването му, когато преследваната цел го изисква и оправданите правни очаквания на заинтересованите лица са надлежно зачетени (Решение на Съда от 25 януари 1979 г. по дело Racke, 98/78, Recueil, стр. 69, точка 20 и Решение на Съда по дело Weingut Decker, 99/78, Recueil, стр. 101, точка 8, Решение на Съда от 9 януари 1990 г. по дело SAFA, C-337/88, Recueil, стр. I-1, точка 13, Решение на Съда от 11 юли 1991 г. по дело Crispoltoni, C-368/89, Recueil, стр. I-3695, точка 17, Решение на Съда от 20 ноември 1997 г. по дело Moskof, C-244/95, Recueil, стр. I-6441, точка 77 и Решение на Съда от 22 ноември 2001 г. по дело Нидерландия/Съвет, C-110/97, Recueil, стр. I-8763, точка 151). В конкретния случай, доколкото единствената цел на оспорвания регламент е да установи правилата за прилагане на задълженията, предвидени в Регламент № 2371/2002, без да въвежда никакъв нов елемент, датата на прилагане на оспорвания регламент може да бъде само тази на пораждане на действието на Регламент № 2371/2002, а именно 1 януари 2003 г.

87 Комисията отбелязва, че доводите на Кралство Испания, според които оспореният регламент въвежда мерки, които не са предвидени в Регламент № 2371/2002, се основава на погрешна предпоставка, доколкото ограничението, за което се твърди, че е ново, и което е въведено с позоваване в оспорвания регламент на действителните равнища на риболовния флот, е обикновено приложение на режима на вписване и отписване, предвиден в член 13 от Регламент № 2371/2002, както Комисията пояснява в отговора си по второто правно основание.

Съображения на Първоинстанционния съд

88 Член 38, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Съда предвижда, че всяка жалба трябва да посочва предмета на спора и да съдържа кратко изложение на правните основания. Тази разпоредба е аналогична на член 44, параграф 1, буква в) от Процедурния правилник на Първоинстанционния съд и двете разпоредби само възпроизвеждат изискване, което се съдържа в член 21 от Статута на Съда и което се прилага, без да се разграничават жалбите, предявени пред Съда, и тези, които са предявени пред Първоинстанционния съд (Решение на Съда от 18 юли 2006 г. по дело Rossi/СХВП, C-214/05 P, Recueil, стр. I-7057), точка 36).

89 От посочените разпоредби е видно, че основните фактически и правни елементи, на който се основава жалбата, трябва да личат по последователен и разбираем начин от самия текст на жалбата и трябва да бъдат посочени достатъчно ясно и точно, за да позволят на ответната страна да подготви защитата си, а на общностния съдия — да упражни своя контрол (Решение на Съда от 9 януари 2003 г. по дело Италия/Комисия, C-178/00, Recueil, стр. I-303, точка 6, Решение на Съда от 14 октомври 2004 г. по дело Комисия/Испания, C-55/03, все още непубликувано в Сборника, точка 23). Самото посочване на принципа на правото на Общността, за който се твърди, че е нарушен, без да се укажат фактическите и правни елементи, на които се основава твърдението, не отговаря на това изискване (вж. в този смисъл, Решение на Съда от 15 септември 2005 г. по дело Ирландия/Комисия, C-199/03, Recueil, стр. I-8027, точка 51).

90 В конкретния случай в жалбата си Кралство Испания просто твърди, че определянето на 1 януари 2003 г. като момента, от който оспореният регламент поражда действие, нарушавало принципа на защита на оправданите правни очаквания, тъй като можело да причини вреди на заинтересованите лица, като то не посочва фактическите и правни елементи, позволяващи да се определят от една страна вредите, за които се твърди че могат да настъпят, а от друга — заинтересованите лица. При тези условия, както правилно изтъква Комисията, настоящото правно основание не отговаря на изискванията на посочените по-горе разпоредби от процедурните правилници на Съда и на Първоинстанционния съд и трябва да се отхвърли като недопустимо.

91 Във всеки случай доводите, представени от Кралство Испания в репликата в подкрепа на допустимостта на настоящото правно основание, според които вредата за заинтересованите лица произтичала от въвеждането в оспорвания регламент на ново ограничение относно риболовния флот на държавите-членки, което не било предвидено в Регламент № 2371/2002, просто възпроизвеждат доводите, посочени в рамките на второто правно основание, изведени от нарушение на принципа на йерархия на нормативните актове. Както вече беше отбелязано обаче, това правно основание не е обосновано и трябва да се отхвърли.

92 Освен това, доколкото режимът на вписване и отписване от риболовния флот, установен с член 13 от Регламент № 2371/2002, влиза в сила на 1 януари 2003 г., прилагането на оспорвания регламент от същата дата не накърнява оправданите правни очаквания на заинтересованите лица, противно на твърдението на Кралство Испания.

93 Предвид посочените по-горе съображения, настоящото правно основание трябва да се отхвърли.

По петото правно основание, изведено от твърдението, че оспорваният регламент има произволен характер

Доводи на страните

94 Кралство Испания твърди, че член 6 от оспорвания регламент ограничава отчитането на отписването на кораби в периода между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2002 г., като въвежда ограничение, което не съществува в Регламент № 2371/2002. Според Кралство Испания референтите равнища, както и МПО, се отнасят за 1997 г. В допълнение, от израза „да бъде компенсирано предварително от отписването [другаде в текста: „да бъде компенсирано с предварителното отписване"], без публични помощи", използван в член 13, параграф 1, букви а) и б) от Регламент № 2371/2002, било видно, че не съществувало никакво ограничение във времето относно отчитането на извършеното отписване. Следователно предвиденото в оспорвания регламент ограничение било произволно.

95 Кралство Испания смята, че референтните равнища, приложими спрямо него по силата на оспорения регламент, са неприемливи, доколкото Комисията въвела ново правило в този регламент, което направило неизползваемо референтното равнище като елемент за управление на флота и ощетявало Кралство Испания с намаление от 240 000 GT, като същевременно за Нидерландия, Ирландия и Обединеното кралство били разрешени съществени увеличения на тонажа.

96 Възприетият от Комисията подход нарушавал по произволен начин законните интереси на Кралство Испания, като смесвал понятията за референтно равнище и за действително равнище на флота. Широкото право на преценка на Комисията при оценяване на сложни икономически ситуации не я освобождавало от задължението да спазва регламентите на Съвета, както и собствените си регламенти, и не обосновавало нито стеснително тълкуване на

правата, придобити от Кралство Испания при осъществяване на целите на четвъртата МПО, нито приравняването му с държави-членки, които не са изпълнили задълженията си, като по отношение на отписването то било третирано по същия начин като тях, което било унизително и недопустимо.

97 Комисията подчертава, че член 6 от оспорвания регламент представлява изключение от член 13 от Регламент № 2371/2002, който не предвижда преходни разпоредби и който по принцип забранява от 1 януари 2003 г. всяко вписване в риболовния флот, което не е свързано с отписване на най-малко еквивалентен капацитет. Член 6 просто осигурявал прехода между стария режим на вписване и отписване, и новата система чрез отчитане на административните разрешения за строителство на кораби, предоставени в предходен момент от определена държава-членка. Така член 6 запазвал правото на титулярите на разрешения, предоставени между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2002 г., да вписват новите си кораби в риболовния флот на заинтересованата държава-членка без предварително отписване на еквивалентен капацитет. Следователно тази разпоредба защитавала оправданите правни очаквания на собствениците на кораби, притежаващи разрешение за строеж.

98 Отчитането на разрешенията, предоставени през ограничен период от време, се обосновавало с изключителния характер на член 6 от оспорвания регламент. В това отношение Комисията отбелязва, че в нейното първоначално предложение този период бил определен на една година, а именно от 1 януари до 31 декември 2002 г. Въпреки това след становища, представени от различни държави-членки, между които Кралство Испания, и данни, предоставени по молба на Комисията от националните власти, компетентни в сектора на рибарството, Комисията решила да продължи референтния период от една на три години.

99 Този период от три години отговарял на обективни критерии, а именно периодът от време, изтекъл между предоставянето на административното разрешение за строеж и вписването на кораба в риболовния флот, който Комисията изчислява, въз основа на опита си и като взима предвид всички междинни етапи като сключването на договора, строежа и спускането на

кораба на вода, като период от около три години. В допълнение, определянето на 1 януари 2002 г. като начало на периода отговаряло на началото на многогодишния план относно структурните мерки в сектора на рибарството, одобрен за периода 2000—2006 г.

100 Следователно твърдението на Кралство Испания, според което началото на референтния период за отчитане на административните разрешения, предоставени преди 1 януари 2003 г., трябва да е от 1997 г., не може да се приеме.

101 Комисията смята, че с това твърдение Кралство Испания цели продължаване на действието на изключение, предвидено за случаите, в които национално административно разрешение е било предоставено в предходен момент и преди 1 януари 2003 г. не е било последвано от действителното вписване на новия кораб във флота, спрямо всички отписвания, извършени във флота му от 1997 г. насам. Във всички случаи, Кралство Испания не твърдяло, че преди 1 януари 2000 г. са предоставени административни разрешения за кораби, които все още не са вписани във флота на 1 януари 2003 г.

102 Според Комисията с твърдението си Кралство Испания цели въвеждане на общо прилагане на преходната и изключителна разпоредба на член 6 от оспорвания регламент в нарушение на член 13 от регламент № 2371/2002 и на задълженията на Комисията при приемането на правилата за прилагане на тази разпоредба.

103 В допълнение Комисията припомня, че съгласно съдебната практика общностният законодател разполага с широко право на преценка при обстоятелствата, предполагащи оценка на сложна икономическа ситуация, както в областта на селскостопанската политика и рибарството (Решение на Съда от 19 февруари 1998 г. по дело NIFPO и Northern Ireland Fishermen's Federation,

C-4/96, Recueil, стр. I-681, точки 41 и 42 и Решение на Съда от 25 октомври 2001 г. по дело Италия/Съвет, C-120/99, Recueil, стр. I-7997, точка 44). Тя смята, че в конкретния случай Кралство Испания не е представило никакво доказателство за това, че явно е превишила пределите на това право на преценка.

104 На последно място, Комисията уточнява, че увеличенията на тонажа за други държави-членки, изтъкнати от Кралство Испания, отговарят на промените в целите на МПО, поискани от тези държави преди 31 декември 2002 г. и за които на 1 януари 2003 г. все още не е било взето никакво решение. Кралство Испания обаче не било представило такова искане.

Съображения на Първоинстанционния съд

105 Съдебната практика признава, че в областта на селскостопанската политика, която съгласно член 32, параграф 1 ЕО включва също и рибарството, институциите разполагат с широко право на преценка, предвид задълженията, които им възлага Договорът (Решение на Съда от 11 март 1987 г. по дело Van den Bergh en Jurgens/Комисия, 265/85, Recueil, стр. 1155, точка 31, Решение на Съда от 8 април 1992 г. по дело Mignini, C-256/90, Recueil, стр. I-2651, точка 16 и Решение на Съда по дело NIFPO и Northern Ireland Fishermen's Federation, посочено по-горе в точка 103, точка 57).

106 При все това съдебната практика признава също така, че когато при разглеждане на определена мярка се установи произволна разлика в третирането, а именно разлика, която не е достатъчно обоснована и е неоснователна съгласно критерии от обективен характер (Решение на Съда от 15 септември 1982 г. по дело Kind/ЕИО, 106/81, Recueil, стр. 2885, точка 22 и Решение на Съда от 13 ноември 1990 г. по дело Marshall, C-370/88, Recueil, стр. I-4071, точка 24 ; Решение на Първоинстанционния съд от 20 март 2001 г. по дело T. Port/Комисия, T-52/99, Recueil, стр. II-981, точка 82), то тази мярка трябва да се отмени поради нарушение на забраната за дискриминация,

предвидена в член 34, параграф 2, втора алинея ЕО, според която сходни положения не трябва да се третират по различен начин, освен ако разграничаването им не е обективно обосновано (Решение по дело NIFPO и Northern Ireland Fishermen's Federation, посочено по-горе в точка 103, точка 58, и Решение на Съда от 5 октомври 1994 г. по дело Германия/Съвет, C-280/93, Recueil, стр. I-4973, точка 67).

107 Ето защо е важно да се провери дали разпоредбата на член 6 от оспорвания регламент разкрива произволна разлика в третирането. В това отношение трябва да се отбележи, че тази разпоредба представлява изключение от правилото, посочено в член 13 от Регламент № 2371/2002, което с оглед на нуждите на режима на компенсиране на вписването и отписването налага отчитането на действителния капацитет на риболовния флот на определена държава-членка, съществуващ към 1 януари 2003 г. Действително последицата от член 6 от оспорвания регламент, разглеждан във връзка с приложение II към него, в което се определят правилата за изчисляване на риболовния капацитет по отношение на тонажа (GT_{03}) и мощността (KW_{03}) към 1 януари 2003 г., е приемането на риболовните кораби, вписани в риболовния флот след тази дата, като част от този флот към същата дата, когато са спазени условията, предвидени в член 6 относно наличието на административно разрешение за строеж, прието от заинтересованата държава-членка между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2002 г., и относно максималната продължителност на периода от три години между това решение и вписването на кораба във флота.

108 Както е видно от съображение 8 от оспорвания регламент и представените от Комисията пояснения, това изключение е въведено, за да се осигури преходът между стария режим на вписване и отписване и новата система, установена с Регламент № 2371/2002. По-точно, с въпросното изключение Комисията иска да гарантира защитата на оправданите правни очаквания на собствениците на кораби, които са титуляри на разрешително за строеж на риболовен кораб в рамките на националния режим на вписване и отписване, установен и нотифициран на Комисията съгласно член 6 от Решение № 97/413, но чийто кораб не е могъл да бъде вписан в риболовния флот на заинтересованата държава-членка преди 1 януари 2003 г. Предвид липсата на преходни разпоредби в Регламент № 2371/2002, уреждащи това положение, без това изключение вписването на кораб в риболовния флот на заинтересованата държава-членка след 1 януари 2003 г. щеше да е възможно само ако се съпровождаше от отписването на друг кораб с най-малко равен капацитет.

109 Като се има предвид обаче, че подобно условие не може да се предвиди в момента на предоставяне на разрешението, то последващото въвеждане на това условие би накърнило оправданите правни очаквания на притежателите на административно разрешение, които са вложили значителни суми за построяване на риболовен кораб, чието вписване в риболовния флот е станало проблематично. Така член 6 от оспорвания регламент позволява вписването на подобен кораб в риболовния флот след 1 януари 2003 г. при условие все пак, че административното разрешение за строеж е издадено в рамките на референтния период от 1 януари 2000 г. до 31 декември 2002 г. и че корабът е регистриран най-късно до три години след датата на административния акт, с който се разрешава строежът. Референтият период от една година (от 1 януари до 31 декември 2002 г.), предложен първоначално от Комисията, се продължава до три години по искане на определени държави-членки, за да съвпадне с началото на МПО за периода 2000—2006 г. В допълнение, предвиждането на максимален период от три години между датата на акта, с който се предоставя административното разрешение за строеж, и вписването на новия риболовен кораб в риболовния флот отговаря, както посочва Комисията, на нормалната продължителност на строежа на подобен кораб.

110 Предвид изложените по-горе съображения, изключението, предвидено в член 6 от оспорвания регламент, не може да се приеме за произволно. Напротив, то почива на обективни критерии и се обосновава напълно с необходимостта да се защитят оправданите правни очаквания на титулярите на административни разрешения за строеж на риболовни кораби, издадени преди влизане в сила на Регламент № 2371/2002.

111 Доводите на Кралство Испания не оборват това заключение. В това отношение трябва да се отбележи, че обхватът на доводите, свързани с настоящото правно основание, изложени в писмените изявления на Кралство Испания, е трудно определим и че Кралство Испания явно повтаря неоснователните си твърдения, изтъкнати в подкрепа на второто правно основание. По-конкретно, Кралство Испания поддържа в писмените си изявления, че оспореният регламент позволявал отчитането на отписването, извършено в периода между 1 януари 2000 г. и 31 декември 2002 г., когато периодът трябвало да се продължи до 1997 г. На първо място, в това отношение трябва да се отбележи,

че оспореният регламент разрешава отчитането на отписването, извършено в посочения период, само доколкото то е довело до предоставянето на съответни административни разрешения за строеж и доколкото на 1 януари 2003 г. корабите, чийто строеж предстои, все още не са вписани в риболовния флот.

112 В допълнение, продължаването на референтния период до 1997 г. би имало полезно действие само когато същевременно периодът между предоставянето на разрешението и регистрирането на кораба, предвиден в член 6 от оспорвания регламент, е определен най-малко на шест години, вместо на три години. Подобен срок за строеж на риболовен кораб изглежда на пръв поглед прекалено дълъг и неотговарящ на нормалната продължителност на строежа на такъв кораб. Освен това в писмените си изявления Кралство Испания ни най-малко не повдига въпроса за продължителността на строежа на риболовен кораб и следователно не посочва причините, поради които се налага определянето на по-дълъг срок за строеж.

113 В хода на съдебното заседание Кралство Испания твърди, че за него било необходимо срокът за строеж да се определи на пет години, тъй като от една страна испанското законодателство, приложимо преди влизането в сила на Регламент № 2371/2002, предоставяло на притежателите на разрешение за строеж период от пет години, за да построят новия си кораб и да го впишат в испанския риболовен флот, а от друга страна, големият брой заявки за строеж на подобни кораби в Испания и ограниченият брой свободни строителни площадки водели до това в тази страна средната продължителност на строежа на кораби от този вид да е действително пет години.

114 Комисията отговаря, че не е получила от държавите-членки, поискали продължаване на първоначално предложения срок за строеж, никаква точна и обективна информация, позволяваща определяне на точното времетраене на продължението, което трябва да се предостави. При тези условия, с оглед на оценката на експертите, Комисията заключила, че срок от три години бил съвсем достатъчен за построяване на кораб от този вид.

115 Кралство Испания оспорва тези твърдения, като изтъква, че неговата делегация заела позиция по този въпрос на събранията на Комитета, които предшествали приемането на оспорвания регламент. Действително от протокола за събранието на 16 юли 2003 г. е видно, че Испания посочва по време на изказване, че продължителността на периода, предложен от Комисията, била твърде кратка, а оттам и че началото на този период трябвало да бъде 1998 г. Въпреки това, както изтъква Комисията, без да са представени възражения, тогава Кралство Испания не изтъкнало нито доводите, представени в хода на съдебното заседание, нито други мотиви в подкрепа на позицията си.

116 При тези условия Първоинстанционният съд смята, че доводите на Кралство Испания, изложени за първи път в хода на съдебното заседание, са представени със закъснение и поради това недопустими. Във всички случаи тези доводи не могат нито да поставят под съмнение разумния и непроизволен характер на периода от три години, определен в член 6 от оспорвания регламент, нито да покажат, че продължителността на този период е резултат от явна грешка в преценката от страна на Комисията. Действително, макар Комисията да е била длъжна да определи продължителността на разглеждания период въз основа на обективни критерии и по непроизволен начин, за сметка на това тя съвсем не е била длъжна да приеме свързаните с него предложения на държавите-членки в тяхната цялост, което впрочем би било невъзможно предвид разнородния характер на различните национални уредби в тази област.

117 На последно място, що се отнася до увеличенията на референтните равнища, които Комисията предоставила на други държави-членки, но не и на Испания, трябва да се отбележи, че те не могат да доведат до произволно и дискриминационно третиране на последната. Действително, като се има предвид, че както твърди самото Кралство Испания, капацитетът на риболовния му флот, съществуващ към 1 януари 2003 г., е по-малък от референтното му равнище, то увеличението на това равнище не би му донесло никаква облага и следователно е безсмислено, доколкото — както беше отбелязано във връзка с обсъждането на второто правно основание (вж. по-конкретно точки 69—76 по-горе), режимът на компенсиране на вписването и отписването, установен с Регламент № 2371/2002, предполага че капацитетът на риболовния флот на определена държава-членка не може да бъде увеличен над равнището, съществуващо към 1 януари 2003 г.

118 Предвид изложените по-горе съображения, настоящото правно основание трябва да се отхвърли като необосновано, а жалбата в нейната цялост — като неоснователна.

По съдебните разноски

119 По смисъла на 87, параграф 2 от Процедурния правилник загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски, ако е направено такова искане. След като Комисията е направила искане за осъждането на Кралство Испания и последното е загубило делото, то трябва да бъде осъдено да заплати разноските.

Поради изложените съображения

ПЪРВОИНСТАНЦИОННИЯТ СЪД (пети състав)

реши:

1) Отхвърля жалбата.

2) Осъжда Кралство Испания да заплати съдебните разноски.

Vilaras Dehousse Šváby

Обявено в открито съдебно заседание в Люксембург на 3 май 2007 година.

Секретар

E. Coulon

Председател

M. Vilaras